

กัณฑ์ที่ 59

รับมัจฉกัปวัตตนสูตร

แสดง ณ วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ฯ (๓ ครั้ง)

เอวมเม สุตํ

เอกํ สมยํ ภควา พาราณสียํ วิหริติ อสิปตเน มิคทายะ ตตฺร โข ภควา ปณฺจวคฺคิเย ภิกฺขุ อามนฺเตติ
เทวเม ภิกฺขเว อนฺตา ปพฺพชิตน นสฺวิตพฺพา ฯลฯ สมุโพชาย นิพฺพานายํ สํวตฺตตีติ

ณ บัดนี้ อาตมาภาพจักได้แสดงธรรมิกถา ในวันปัณรสีที่ ๑๕ ค่ำ ในเดือนยี่นี้ เป็นวันขึ้นปีใหม่ของทาง
สุริยคติ ผู้เทศน์ก็ต้องดำริหาเรื่องที่จะต้องแสดงให้สมกับวันขึ้นปีใหม่เป็นวันแรก และเป็นวันมงคล
ของพระพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย วันนี้แหละถือว่าเป็นวันขึ้นปีใหม่ เราจะทำอย่างไรจึงจะเป็นคนดี เรื่องนี้
เรื่องที่เป็นมงคลดีไม่ดีนั้น พระองค์ทรงรับสั่งยืนยันยันตัตถิน ตั้งแต่ปีใหม่นี้เราต้องตั้งใจเด็ดขาดลงไป สมกับที่
พระองค์จอมปราษฎ์แสดงมงคลว่า **อเสวนา จ พาลาณํ ปณฺทิตานญฺ จ เสวนา ปุชา จ ปุชานียาณํ**
เอตมฺมงฺคฺลมฺมุํ เราต้องตัดสินใจเด็ดขาดลงไปว่า **อเสวนา จ พาลาณํ** ไม่เสพสมาคมคบหาคนพาล
เด็ดขาดทีเดียว ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ตั้งแต่ได้อรุณวันนี้ไม่เสพคบหาสมาคมกับคนพาลเป็นเด็ดขาด จะเสพ
สมาคมคบหาแต่บัณฑิตเท่านั้น จะบูชาสิ่งที่ควรบูชา **ปุชา จ ปุชานียาณํ เอตมิ วิทฺตฺตํ** ๓ข้อนี้แหละ
เป็นมงคลอันสูงสุด คือ จะไม่คบคนพาล คบแต่บัณฑิต บูชาแต่สิ่งที่ควรบูชา ตั้งใจให้เด็ดขาดลงไปอย่าง
นี้อย่าลอกแลก ไม่เสพสมาคมกับคนพาลนะ ในตัวของตัวเองมีหรือ ชีกทางโลกเป็นชีกของโลก โกรธ หลง
นั่นเป็นเหตุของคนพาล เป็นเหตุให้เกิดพาล ชีกของไม่โลก ไม่โกรธ ไม่หลง เป็นชีกของบัณฑิต เป็นเหตุให้
เกิดบัณฑิต บูชาสิ่งที่ควรบูชา มันลงไปอย่างนั้นะ นี่วันนี้ ปีใหม่เราต้องตั้งใจให้เด็ดขาดลงไปอย่างนี้ เมื่อ
เด็ดขาดลงไปดังนี้ละก็ตัดสินใจว่าเราดีแน่ นี่วันนี้ปีใหม่เราต้องตั้งใจให้เด็ดขาดลงไปอย่างนี้ เมื่อเด็ดขาด
ลงไปดังนี้ ไม่มีทุจริตไม่มีชั่วเข้าไปเจือปนเลย เป็นชีกบัณฑิตแท้ ๆ เหตุนี้แล เมื่อเป็นบัณฑิตแล้วสมควรจะ
ฟังธรรมเทศนา

ในวันใหม่ปีใหม่ในทางสุริยคตินี้ พระจอมไตรอุบัติขึ้นในโลก ยังไม่ได้แสดงธรรมเทศนาแก่บุคคลใด
บุคคลอื่นเลย ได้แสดงปฐมเทศนาเป็นครั้งแรกโปรดพระปัญจวัคคีย์ วันนี้จะแสดงปฐมเทศนาที่พระองค์
โปรดปัญจวัคคีย์ทั้งห้า ที่ป่าอสิปตนมฤคทายวันแคว้นเมืองพาราณสี บัดนี้เราจะฟังปฐมเทศนาซึ่งเป็นธรรม
อันลุ่มลึกสุขุมนัก ไม่ใช่ธรรมพอดิพอร้าย และธรรมนี้เป็นตำรับตำราของพุทธศาสนิกชนสืบต่อไปด้วย ไม่ใช่
เป็นเพียงแต่ว่าเป็นปฐมเทศนาเท่านั้น เป็นตำรับตำราของพุทธศาสนิกชนทีเดียว ที่ผู้ปฏิบัติจะเอาตัวรอดได้
ในธรรมวินัยของพระบรมศาสดา

เริ่มต้นแห่งปฐมเทศนาว่า

เอวมเม สุตํ นี่เป็นพระสูตรที่พระอานนท์เอามากล่าวปฏิญาณตนเพื่อให้พ้นจากความเป็นสัพพัญญูว่าตัวไม่ได้รู้เอง เพราะได้ยินได้ฟังมาจากสำนักของสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า **เอวํ อากาเรน** ด้วยอาการอย่างนี้

เอกํ สมยํ ในสมัยครั้งหนึ่งสมเด็จพระผู้มีพระภาคผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์โลกทั้งหลาย ทรงประทับสำราญอิริยาบถ ณ สำนักมิกทายวัน แคว้นเมืองพาราณสี ครั้งนั้น พระองค์ทรงรับสั่งหาพระภิกษุปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ มารับสั่งว่า

เทวเม ภิกขเว อนฺตา ปพฺพชิตนฺ น เสวิตพฺพา ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ที่สุดทั้ง ๒ อย่างนี้นั้นอันบรรพชิตไม่ควรเสพ

โย จายํ กาเมสุ กามสุขัลลิกานุโยโค การประกอบตนให้พัวพันด้วยกามในกามทั้งหลายนี้ที่ใด

หิโน	เป็นของต่ำทราม
คมฺโม	เป็นเหตุให้ตั้งบ้านเรือน
โปถุชฺชนิโก	เป็นคนมีกิเลสหนา
อนริโย	ไม่ไปจากข้าศึกคือกิเลสได้
อนตฺถสยฺหิโต	ไม่เป็นประโยชน์ นี่คืออย่างหนึ่ง

โย จายํ อตฺตกิลฺมณานุโยโค ทุกฺโข อนริโย อนตฺถสยฺหิโต การประกอบความลำบากให้แก่ตนเปล่ากลับเป็นทุกข์แก่ผู้ประกอบด้วย 'ไม่ไปจากข้าศึกคือกิเลสได้' ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ นี่อย่างหนึ่ง เป็นสองอย่างนี้ กามสุขัลลิกานุโยค อตฺตกิลฺมณานุโยค นี่เป็นตัวกามสุขัลลิกานุโยค อตฺตกิลฺมณานุโยค ที่เดียว

เอเต เต ภิกขเว อุโก อนฺเต อนุปคมฺม มชฺฌิมา ปฏิปทา ตถาคเตน อภิสมฺพุทฺธา ข้อปฏิบัติอันเป็นสายกลาง ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ข้อปฏิบัติเป็นกลาง ไม่แหวะเข้าใกล้ซึ่งที่สุดทั้งสองอย่างนี้นั้นนั้น อันพระตถาคตเจ้าได้ตรัสรู้แล้วด้วยปัญญายิ่ง และทำความเข้าใจให้เป็นปกติเรียกว่า

จกฺขุกรณี ญาณกรณี สํวตฺตติ	ย่อมเป็นไปพร้อม
อุปสมาย	เพื่อความเข้าไปสงบระงับ
อภิญฺเฌาย	เพื่อความรู้อยิ่ง
สมฺโพธาย	เพื่อความรู้พร้อม
นิพฺพานาย	เพื่อความดับสนิท

กตมา จ สา ภิกขเว มชฺฌิมา ปฏิปทา ตถาคเตน อภิสมฺพุทฺธา ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ข้อปฏิบัติเป็นกลางนั้น ที่พระตถาคตเจ้าตรัสรู้แล้วด้วยปัญญานั้นยังเป็นไฉน

อยเมว อริโย อฏฺฐงฺคิโก มคฺโค	หนทางที่องค์ ๘ ประการ ไปจากข้าศึกคือกิเลสได้
เสยฺยถิํ	คือ
สมฺมาทิฏฺฐิ	ความเห็นชอบ
สมฺมาสงฺกปฺโป	ความดำริชอบ
สมฺมาวาจา	กล่าววาจาชอบ

สมุทมาคมมณฑลโต	ทำกรงานชอบ
สมุทมาอาชีโว	เลี้ยงชีพชอบ
สมุทมาวาโยโม	ทำความเพียรชอบ
สมุทมาสติ	ระลึกชอบ
สมุทมาสมาธิ	ตั้งใจชอบ นี่ประกอบด้วยองค์ ๘ ประการ

อยู่ โข สา ภิกขเว มชฺฌิมา ปฏิปทา ตถาคเตน อภิสมฺพุทฺธา จกฺขุภณฺณิ ญาณภณฺณิ อุปสมาย อภิญฺกาย สมฺโพธาย นิพฺพานาย สํวตฺตติ อย่างนี้แหละภิกษุทั้งหลาย อย่างนี้แหละข้อปฏิบัติอันเป็นกลางที่พระตถาคตเจ้าตรัสรู้ด้วยปัญญาอันยิ่ง กระทำความเห็นให้เป็นปกติ กระทำความรู้ให้เป็นปกติ ย่อมเป็นไปเพื่อความออกไปสงบระับ เพื่อความรู้ยิ่งรู้พร้อมซึ่งพระนิพพาน

นี่หลักประธานปฐมเทศนา ทรงรับสั่งใจความพระพุทธานุศาสนนาบอกพระปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ โดยตรง ๆ ไม่มีวกไปทางใดทางหนึ่งเลย บอกตรง ๆ ที่เดียว แต่ว่าผู้ฟังพอเป็นวิสัยใจคอเป็นฝ่าย ขิปปาภิญญา เท่านั้น ก็เข้าใจแล้วว่าธรรมของพระศาสดานี้ลึกจริง ถ้าว่าไม่เป็นขิปปาภิญญา เป็นทันธาภิญญา จะต้องชี้แจงแสดงขยายออกไปอีก จึงจะเข้าใจปฐมเทศนา พระองค์ทรงรับสั่งบอกพระปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ว่าที่สุดทั้งสองอย่างนั้นอันอันบรรพชิตไม่ควรเสพ ที่สุด ๒ อย่างนั้นอะไร

เอาใจไปจด ในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในสัมผัสที่ชอบใจนั้นแหละ หรือยินดีรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสที่ชอบใจนั้นแลด้วย **กามสุขัลลิกานุโยค** ถ้าว่าเอาไปจดรูปนั้นเข้าแล้วจะเป็นอย่างไร **ทุกฺโข** เป็นทุกข์แก่ผู้เอาใจไปจดนั้น **หิโน** ถ้าเอาใจไปจดเข้ารูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสที่ชอบใจนั้น ใจต่ำ ไม่สูง ใจต่ำทีเดียว ใจมืดทีเดียว ไม่สว่างเพราะเอาไปจดกับอภัยที่ชอบใจที่มัวชั่วเช่นนั้น ถ้าไปจดที่มีดีมันก็แสวงหาที่มีดีทีเดียว ไม่ไปทางสว่างละ นั้นจะจับตัวได้ เอาใจเข้าจดกับรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสที่ชอบใจ ชวนไปทางมืดเสียแล้ว ไม่ชวนไปทางสว่าง ปิดทางสว่างเสียแล้ว เมื่อเป็นอย่างนั้นท่านจึงได้ยืนยัน **หิโน** ต่ำทรมาน ไม่ไปทางนักปราชญ์ราชบัณฑิต ไปทางโลกไปทางปุถุชนคนพาลเสียแล้ว **หิโน** ต่ำทรมานลงไปอย่างนี้ **คมฺโม** ถ้าไปจดมันเข้าไม่สะดวก ทำให้ต้องปลุกบ้านปลุกเรือนให้เหมาะเจาะ มีฝารอบขอบชิดให้ดีจึงจะสมควรปรารถนานั้น ไปเสียทางโน้นอีกแล้ว นั้นใจมันชักชวนเสียไปทางนั้นแล้วนั้น **คมฺโม** ไปกุกุขนิโก ก็หมักหมมสังสมกิเลสให้หนาขึ้นทุกที ไม่บางสักทีหนึ่ง นั้นแหละ รูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสเข้ามา ๆ ๆ เป็นตึกร้านบ้านเรือนกันยกใหญ่ เชี่ยวคราวนี้ แนนหนากันยกใหญ่เชียว **อนริโย** ออกไม่ได้ ไม่ไปจากข้าศึกคือกิเลสได้ ไม่หลุดจากรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัส ไม่หลุดจากความยินดีในรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัส ติดอยู่นั่นเอง พระองค์ทรงรับสั่งว่า นี่ ๆ พวกนี้ **กามสุขัลลิกานุโยค** ไปจากข้าศึกคือกิเลสไม่ได้ ไปไม่ได้ทีเดียว **อนตฺถสฺสยฺหิโต** แล้วเป็นอย่างไรบ้าง ไม่มีประโยชน์เลย **ถามคนแก่ดูก็ได้ ที่ครอบครองเรือนมาแล้วที่ติดอยู่ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสมาแล้ว ติดจนกระทั่งถึงแก่เฒ่าชรา ไปถามเถอะ ๑๐๐ คน ๑,๐๐๐ คนมายืนยัน บอกตรงทุกคน ทำไมจึงบอกตรงละ แกวางก้ามเสียแล้วนะ บอกตรงซิ** ถ้ายังไม่วางก้าม ยังกระมัดกระเมี้ยนอยู่ ยังจะนิยมชมชื่นอยู่นั้นพระองค์ทรงรับสั่งว่า **กามสุขัลลิกานุโยค** ไม่มีประโยชน์อะไร อย่าเข้าไปติด ถ้าเข้าไปติดแล้วไปไม่ได้

นั่นว่า **โย จายิ อตฺตกิลมณฺหาญโยโค ทุกฺโข** ประกอบความลำบากให้แก่ตนเปล่าไร้ประโยชน์ นี่

A photograph of a Hindu devotee, likely a Sadhu, performing a yoga pose on a large tree. The devotee is upside down, with his head resting against the tree trunk and his legs crossed in a lotus position. He has a shaved head with a small tuft of hair, a long white beard, and is wearing a yellow and orange turban. He is also wearing a yellow dhoti with a red border. The background shows the green leaves and branches of the tree against a clear blue sky. A watermark for 'TEENEE.com' is visible in the upper right corner of the image.

747

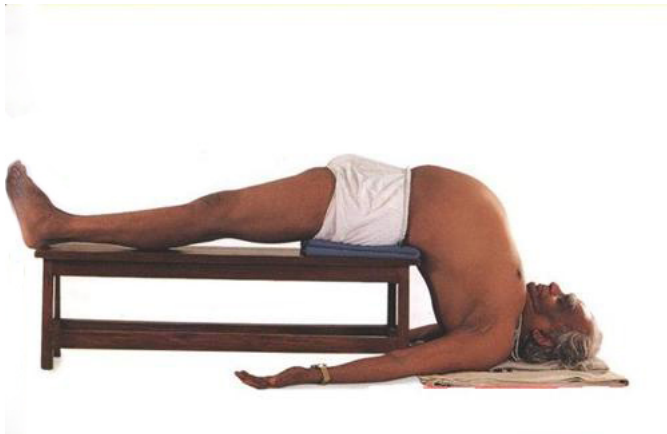
....นี่แก่นศาสนา อยู่ในตัวของเราเป็นลำดับของกายเข้าไป อย่า
ไปทางอื่นนะ ไม่ได้ ต้องไปทางหยุดทางเดียว จะยุ่งยากอย่าง
หนึ่งอย่างใดเข้าไปถึง หยุดให้ถูกส่วน หยุดให้เข้ากลาง หยุดให้
ถูกเป้าหมายใจดำของพระพุทธศาสนา....

ภาพจาก : hubbesite.org

ไม่ได้ฝึกฝนใจทางพระพุทธเจ้าเลย ความรู้ไม่เท่าทันจึงได้เป็นอรรถกถาญาณุโยคอยู่เช่นนี้ นี่เรียกว่า อรรถกถา
ญาณุโยค

๒อย่างนี้ กามสุขัลลิกานุโยค อรรถกถาญาณุโยค เลิกเสีย ไม่เสพ อย่าเสพ อย่าเอาใจไปจด อย่าเอาใจ
ไปติด ปล่อยทีเดียว ปล่อยเสียให้หมด เมื่อปล่อยแล้วเดินมัชฌิมาปฏิบัติ ข้อนี้อธิบายอันเป็นกลาง ไม่แหว่ง
เข้าไปใกล้ซึ่งทางทั้งสองอย่างนั้น อันพระตถาคตเจ้าตรัสรู้แล้วด้วยพระญาณอันยิ่ง นี่ข้อปฏิบัติเป็นกลางซึ่ง
เราควรรู้ กลางนี้ลึกซึ้งนัก ไม่มีใครรู้ใครเข้าใจกันเลย ธรรมที่เรียกว่าข้อปฏิบัติอันเป็นกลางนะ ปฏิบัติแปล
ว่า ถึงเฉพาะซึ่งกลาง อะไรถึง ต้องเอาใจเข้าถึงซึ่งกลางซิ เอาใจเข้าไปถึงซึ่งกลาง กลางอยู่ตรงไหน กลางมีแห่ง
เดียวเท่านั้นแหละ เมื่อเราเกิดมาเป็นมนุษย์ใจเราก็หยุดอยู่กลาง เมื่อเวลาเราจะหลับใจเราก็ต้องไปหยุด
กลาง ผิดกลางหลับไม่ได้ ผิดกลางเกิดไม่ได้ ผิดกลางตายไม่ได้ ผิดกลางตื่นไม่ได้ ต้องเข้ากลางถูกกลางละ
ก็ เป็นเกิด เป็นหลับ เป็นตื่น กันทีเดียว อยู่ตรงไหน ในมนุษย์นี้มีแห่งเดียวเท่านั้น ศูนย์กลางกายมนุษย์
สะดือทะลุหลังซึ่งได้กลุ่มเส้นหนึ่งตั้ง ใต้ระดับกรอปรอททีเดียว **สะดือทะลุหลังซึ่งได้กลุ่มเส้นหนึ่งตั้ง**

ชาวทะเลซายซิงด้ายกลุ่มอีกเส้นตั้งอยู่ในระดับแค่นั้น ได้ระดับกันทีเดียว ได้ระดับกันเหมือนแม่น้ำทีเดียว ระดับน้ำหรือระดับปรอทแบบเดียวกัน เมื่อได้ระดับเช่นนั้นแล้ว ดึงทั้งสองเส้น ข้างหน้าข้างหลังตั้ง ตรงกลาง จดกัน ตรงกลางจดกันนั้นแหละเขาเรียกว่ากลางก๊ก **ทีเส้นด้ายคาดกันไปนั้น กดลงไปนั้นกลางก๊ก กลาง ก๊ก** นั้นแหละถูกกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ไสบริสุทธ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ กลางดวงธรรมที่ทำให้ เป็นกายมนุษย์นั้นแหละ แรกเรามาเกิดเอาใจหยุดอยู่ตรงนั้น ตายก็ไปอยู่ตรงนั้น หลับก็ไปอยู่ตรงนั้น ตื่น ก็ไปอยู่ตรงนั้น นั้นแหละเป็นที่ดับที่หลับที่ตื่น กลางแท้ ๆ เทียว กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ไส บริสุทธ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ กลางนั้นแหละตรงกลางนั้นแหละ **ไปหยุดอยู่ที่ศูนย์กลางนั้นแหละ ได้ชื่อว่า มัชฌิมา** มัชฌิมานะ พอหยุดก็หมดดี หมดชั่ว ไม่ดีไม่ชั่วกัน หยุดทีเดียว พอหยุดจัดเป็นบุญก็ได้ พอหยุด จัดเป็นบาปก็ได้ จัดเป็นดีก็ได้ จัดเป็นชั่วก็ได้ ต้องจัดเป็นกลางตรงนั้นแหละกลางใจหยุดก็เป็นกลางทีเดียว นี่ที่พระองค์ให้นัยไว้กับองค์อุลลิมมาว่า สมณะหยุด สมณะหยุด พระองค์ทรงเลี้ยวพระพักตร์มา สมณะหยุด แล้ว ท่านก็หยุด นี่ต้องเอาใจไปหยุดตรงนี้ หยุดตรงนั้นถูกมัชฌิมาปฏิบัติทีเดียว พอหยุดแล้วก็ตั้งใจอันนั้น ที่หยุดนั้นอย่าให้กลับมาไม่หยุดอีกนะ ให้หยุดไปทำเดี๋ยว นั้นแหละ พอหยุดแล้วก็ถามชื่อว่า หยุดลงไปแล้วยัง ตามอรรถกถาญาณุโยคมีไหม ยินดีในรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัส ตัวรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสยินดีไหม ไม่มี นั้น

กามสุขัลลิกานุโยคไม่มี ลำบากยากไร้ประโยชน์ (อรรถกถา ญาณุโยค) ไม่มี หยุดตามปกติ ของเขาไม่มี ทางเขาไม่มี แล้ว เมื่อไม่มีทางดังกล่าวแล้ว นี่ตรงนี้แหละที่พระองค์ ทรงรับสั่งว่าตถาคเตน **อภิสมพุทฺธา** พระตถาคตเจ้ารู้ แล้วด้วยปัญญายิ่ง ตรงนี้แห่งเดียวเท่านั้น ตั้งต้นนั้นแหละ จนกระทั่งถึงพระอรหัตตผล

ที่นี้จะแสดงวิธีตรัสรู้เป็นอันดับไป ถ้าไม่แสดงตรง ไม่รู้ ฟังปฐมเทศนาไม่ออกทีเดียว อะไรละ พอหยุดก็เข้า

คืออะไร หยุดก็เข้านั้นแหละเขาเรียกใจเป็นปกติละ หยุดนิ่งอย่าขยับไป หยุดนิ่งพอถูกส่วนเข้าเท่านั้นแหละ กลางของนิ่งนั้นแหละ จะไปเห็นดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ บริสุทธ์สนิทดัง กระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า อยู่ในกลางหยุดกลางนิ่งนั้นแหละ กลางนั้นแหละ พอเข้าถึงกลางดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

ก็หยุดนิ่งอยู่กลาง**ดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน**อีกแบบเดียวกัน พอถูกส่วนเข้าจะเข้าถึงดวงศีลเท่า ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์เหมือนกัน

หยุดอยู่กลาง**ดวงศีล**อีกเข้า

ถูกส่วนเข้ากลางดวงศีลนั่นเองจะเข้าถึงดวงสมาธิ

หยุดอยู่กลาง**ดวงสมาธิ**นั้นแหละ ดวงเท่ากัน

พอถูกส่วนเข้าเท่านั้นจะเข้าถึงดวงปัญญา ดวงเท่ากัน

หยุดอยู่กลาง**ดวงปัญญา**นั้นแหละ

พอถูกส่วนเข้าเท่านั้นแหละ เข้าถึงดวงวิมุตติ

หยุดอยู่กลาง**ดวงวิมุตติ**

พอถูกส่วนเข้าก็เข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดอยู่กลาง**ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ**นั้นแหละ พอถูกส่วนเข้าเห็น**กายมนุษย์ละเอียด**

เห็นแจ่มแปลกจริง กายนี้เราเคยฝันออกไป เวลาฝันมัน ออกไป เมื่อไม่ฝันมันอยู่ตรงนี้เองหรือ ให้เห็นแจ่ม

อยู่ในกลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ กลางตัวของตัวนั้น
เห็นชัดเขียว อีกชั้นหนึ่งละนะ เข้ามาถึงนี้ละ นี่
พระพุทเจ้าเดินอย่างนี้ พักอย่างนี้ทีเดียว เอาเราเดิน
เข้ามาชั้นหนึ่งแล้ว เข้ามาถึงอีกชั้นหนึ่งแล้ว ต่อไปนี้
ไม่ใช่หน้าที่ของกายมนุษย์หยาบละ เป็นหน้าที่ของ
กายมนุษย์ละเอียดทำไป

ใจกายมนุษย์ละเอียด

ก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่เป็น**กายมนุษย์ละเอียด** แบบเดียวกันทีเดียว พอถูกส่วนก็เห็นดวงธรรม
านุปัสสนาสติปัฏฐาน

หยุดอยู่กลาง**ดวงธรรม**านุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้าเข้าถึงดวงศีล

หยุดอยู่กลาง**ดวงศีล** ถูกส่วนเข้าเข้าถึงดวงสมาธิ

หยุดอยู่กลาง**ดวงสมาธิ** ถูกส่วนเข้าเข้าถึงดวงปัญญา

หยุดอยู่กลาง**ดวงปัญญา**แบบเดียวกัน เข้าถึงดวงวิมุตติ

หยุดอยู่กลาง**ดวงวิมุตติ** ถูกส่วนเข้าเข้าถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดอยู่กลาง**ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ** ถูกส่วนเข้าก็เข้าถึง**กายทิพย์**
ที่นี้หมดหน้าที่ของกายมนุษย์ละเอียดไปแล้ว

ใจกายทิพย์

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**กายทิพย์** อีก ถูกส่วนเข้าเห็นดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

หยุดอยู่กลางดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้าเห็นดวงศีล

หยุดอยู่กลาง**ดวงศีล** ถูกส่วนเข้าเห็นดวงสมาธิ

หยุดอยู่กลาง**ดวงสมาธิ** ถูกส่วนเข้าเห็นดวงปัญญา

หยุดอยู่กลาง**ดวงปัญญา** ถูกส่วนเข้าเห็นดวงวิมุตติ

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้าเห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้าก็เห็น**กายทิพย์ละเอียด**

ใจกายทิพย์ละเอียด

หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**กายทิพย์ละเอียด**อีก ถูกส่วนเข้าเห็นดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน แบบเดียวกัน

หยุดอยู่กลางดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน พอถูกส่วนเข้าเห็นดวงศีล ดวงเท่ากัน

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้าเห็นดวงสมาธิ

หยุดอยู่กลาง**ดวงสมาธิ** ถูกส่วนเข้าเห็นดวงปัญญา

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้าเห็นดวงวิมุตติ

หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้าเห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้าเห็น**กายรูปพรหม**

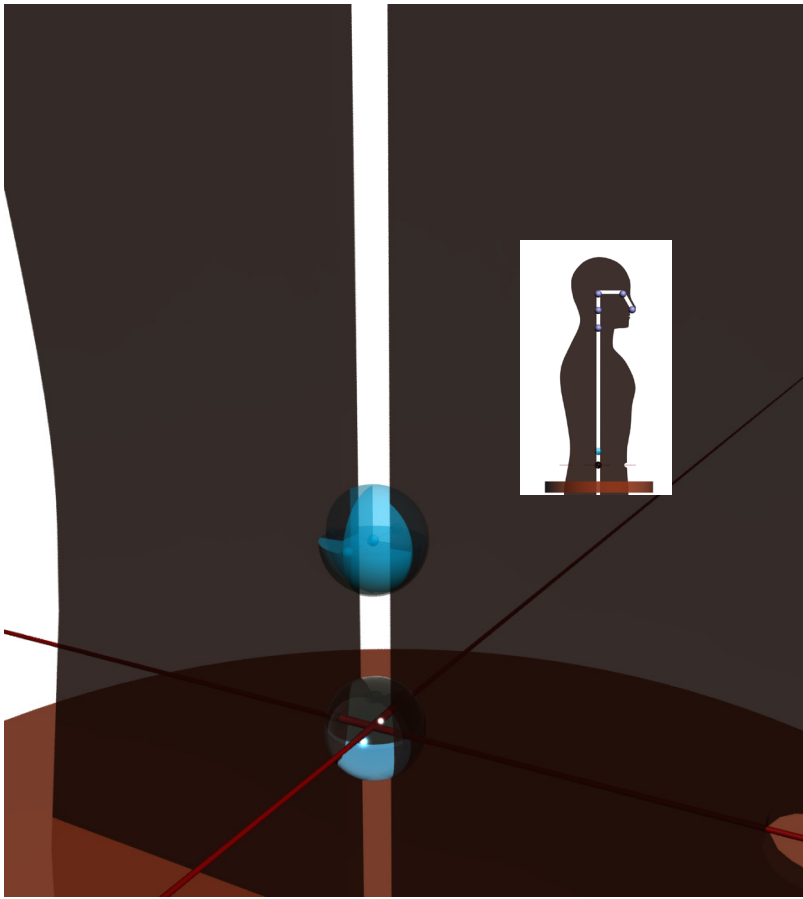
Lesson 59

ถูกส่วนเข้าเห็นกายรูปพรหมละเอียด

ถูกส่วนเข้าเห็นกายอรุณพรหม

ถูกส่วนเข้าเห็นกายอรุณพรหมละเอียด

ถูกส่วนเข้าเห็นดวงวิมุตติ

....อยู่ตรงไหน ในมนุษย์นี้มีแห่งเดียวเท่านั้น ศูนย์กลางกายมนุษย์ สะดือทะลุหลังซึ่งได้กลุ่มเส้นหนึ่งตั้ง ได้ระดับกรอบปรอททีเดียว **สะดือทะลุหลังซึ่งด้ายกลุ่มเส้นหนึ่งตั้ง ขวาทะลุซ้ายซึ่งด้ายกลุ่มอีกเส้นตั้งอยู่ในระดับแค่นั้น** ได้ระดับกันทีเดียว ได้ระดับกันเหมือนแม่น้ำทีเดียว ระดับน้ำหรือระดับปรอทแบบเดียวกัน เมื่อได้ระดับเช่นนั้นแล้ว ตั้งทั้งสองเส้น ข้างหน้าข้างหลังตั้ง ตรงกลาง จดกัน ตรงกลางจดกันนั้นแหละเขาเรียกว่า กลางกั๊ก **ที่เส้นด้ายคาดกันไปนั้น กดลงไปนั้นกลางกั๊ก** กลางกั๊กนั้นแหละถูกกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ไสบริสุทธ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั้นแหละ....

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ

หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

ถูกส่วนเข้าเห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

ถูกส่วนเข้าเห็น**กายธรรม**

รูปเหมือนพระพุทธรูปปฏิมากรเกตุดอกบัวตูม ไสเป็น

กระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า หน้าตักโตเล็กตามส่วน ไม่

ถึง ๕ วา หย่อนกว่า ๕ วา นี้เรียกว่า กายธรรม

กายธรรมนี้เรียกว่า พุทธรัตนะ นี่พระพุทธรูปเจ้าท่านตรัสรู้ได้อย่างนี้ นี่ปฐมยามตรัสรู้เป็นพระพุทธรูปอย่างนี้ทีเดียว เป็นตัวพระพุทธรูปอย่างนี้ นี่พระพุทธรูปเจ้าท่านตรัสรู้ขึ้นอย่างนี้ นี่ปฐมยามได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธรูปอย่างนี้ทีเดียว เป็นตัวพระพุทธรูปเจ้าทีเดียว รูปเหมือนพระปฏิมากรเกตุดอกบัวตูม ไสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า ที่ทำรูปไว้นี้แหละ นี่แหละตัวพระพุทธรูปเจ้าทีเดียว แต่ว่ากายเป็นที่๗ กายที่เก้าเป็น**กายนอกภาพไม่ใช่ภายในภาพ** ทำไมรู้ว่าเป็นพระพุทธรูปเจ้า ก็ทำรูปไว้ทุกวัดทุกวาจะไม่รู้ว่าเป็นพระพุทธรูปเจ้าอย่างไร ทำตำราไว้อย่างนี้ ก่อนเราเกิดมาเป็นไหน ๆ ก็ทำไว้อย่างนี้ ปรากฏอย่างนี้แหละตัวพระพุทธรูปเจ้า พระพุทธรูปเจ้าทีเดียว ตัวพุทธรัตนะทีเดียว อ้อ นี่เข้าถึงพุทธรัตนะเป็นพระพุทธรูปเจ้าแล้ว ที่ท่านรับรองว่า**ตถาคตเตน อภิสัมพุทฺธา** ตถาคตเตน แปลว่าตถาคต ธรรมกายนะ แต่ว่าธรรมกายนั้นท่านทรงรับสั่งว่า **ธมฺมกาโย อหํ อติปิ** เราพระตถาคตผู้เป็นธรรมกาย **ตถาคตสุส วาเสฏฺฐ เอตํ ธมฺมกาโยติ วจัน** คำว่าธรรมกายนะ ตถาคตแท้ ๆ ทรงรับสั่งอย่างนี้ เข้าถึงธรรมกายแล้วนี่ตถาคตทีเดียว รู้ขึ้นแล้ว เป็นขึ้นแล้ว ปรากฏขึ้นแล้ว ต่อไปนี้เรามาเป็นธรรมกายดังนี้ รู้จักทางแล้ว

ใจธรรมกาย

ก็หยุดนิ่งที่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น**ธรรมกาย** ดวงธรรมของธรรมกายวัดผ่าเส้นศูนย์กลางเท่าหน้าตัก ธรรมกาย กลมรอบตัว ไสเกินกว่าไส

ใจธรรมกายก็หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย หยุดนิ่ง พอถูกส่วนถึงดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เท่าดวงธรรมนั้น

หยุดอยู่กลาง**ดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน** ถูกส่วนเข้าก็เห็นดวงศีล

หยุดอยู่กลาง**ดวงศีล**

พอถูกส่วนเข้าก็เห็นดวงสมาธิ

หยุดนิ่งอยู่กลาง**ดวงสมาธิ**

เห็นดวงปัญญา

หยุดนิ่งอยู่กลาง**ดวงปัญญา**

ก็เห็นดวงวิมุตติ

หยุดนิ่งอยู่กลาง**ดวงวิมุตติ**

ถูกส่วนเข้าก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ

หยุดนิ่งอยู่กลาง**ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ**

ถูกส่วนเข้าก็เห็น **ธรรมกายละเอียด**

หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา เกตุดอกบัวตูม ไสหนักขึ้นไป

ธรรมกายหยาบเป็นพุทธรัตนะ ดวงธรรมที่ทำให้

เป็นธรรมกายวัดผ่าเส้นศูนย์กลางเท่าหน้าตักธรรมกาย

เป็นธรรมรัตนะ ธรรมกายละเอียดอยู่ในกลาง

ดวงธรรมรัตนะ นั้นแหละเป็นสังฆรัตนะดังนี้ อยู่ในตัว

ที่อื่นไม่มี ทุกคนมีอยู่ในตัวของตัว ผู้หญิงก็มี ผู้ชายก็มี

เช่นเดียวกันทุกคน นี่แหละพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆ

รัตนะ เมื่อรู้จักดังนี้ เมื่อท่านเป็นพระพุทธรูปเจ้าขึ้น

เช่นนี้แล้ว นี่เป็นโคตรภูแล้ว ท่านก็สำเร็จขึ้นไปอีก ๘ ชั้น

ท่านก็เป็นพระอรหันต์ไปอยู่กับพระพุทธรูปเจ้าทีเดียว

พอเป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า ก็ท่านเอาเรื่องนี้มาแสดงกับพระปัญจวัคคีย์ทั้ง๕ ให้พระปัญจวัคคีย์ทั้ง๕ ฟัง ท่านแสดงเรื่องของท่านว่า อันเราตถาคตเจ้าตรัสรู้แล้วด้วยปัญญาอันยิ่ง ท่านทำความเข้าใจเป็นปกติ เห็นอะไร ตาอะไร? ตาพระพุทธรูปเจ้า ตาธรรมกาย มีตา ตาดีนัก เห็นด้วยตาธรรมกายนั้นแหละ จกฺขุภรณ์ ทำให้เห็นเป็นปกติ เห็นความจริงหมด ญาณภรณ์ กระทำความรู้ให้เป็นปกติ ญาณของท่าน

เมื่อท่านเป็นมนุษย์ ส่วนดวงวิญญาณของท่านก็เล็กเท่าดวงตาดำข้างในของท่าน เมื่อท่านขึ้นไปเป็นพระพุทธรูปเจ้าแล้ว ตาของท่านก็มีเหมือนเราเช่นนี้ ตาธรรมกาย มีญาณของธรรมกาย มีดวงวิญญาณ นั้นแหละกลับเป็นดวงญาณใหญ่โตมโหฬารใหญ่โตขึ้น ดวงใสเท่าดวงตาดำข้างในแหละที่มีความรู้อยู่ในใจ นี่แหละเขาเรียกว่าดวงวิญญาณ พอไปเป็นธรรมกายเข้าแล้วกลับเป็นดวงญาณทีเดียว วัดผ่าเส้นศูนย์กลาง เท่าหน้าตักธรรมกาย ดวงญาณเท่าหน้าตักธรรมกาย นั้นแหละเรียกว่า จกฺขุภรณ์ เห็นเป็นปกติ เห็นด้วยตาธรรมกาย เห็นอะไร เห็นเบญจขันธ์ทั้ง๕ ในมนุษย์โลกนี้ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ของมนุษย์ ของมนุษย์ละเอียด

รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ของกายทิพย์ ของกายทิพย์ละเอียด

เห็นรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ของกายรูปพรหม รูปพรหมละเอียด อรูปพรหม อรูปพรหมละเอียด

เห็นเบญจขันธ์ทั้ง๕ ของ๘ กาย นี้ เห็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เห็นจริง เห็นด้วยตาธรรมกาย เห็นไม่เพียง

รู้ อ้อ ที่แสดงมานี้ เว้นเสียจากที่สุดทั้ง๒สิ่ง ไม่เสพที่สุดทั้ง๒ นั้น เดินตามมัชฌิมาปฏิปทาไป ทางศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ไปเป็นลำดับนั้นจึงเข้าถึง ตรัสรู้เป็นพระพุทธรเจ้า เป็นตถาคตเจ้าแท้ ๆ ดังที่ได้แสดงมานี้ตั้งแต่ต้นจนจบตอนนี้ ผู้มีปรีชาญาณมนสิการกำหนดไว้ในใจทุกคนทุกถ้วนหน้า

วันนี้เป็นวันปีใหม่ ได้แสดงปฐมเทศนา พระองค์ทรงตรัสเทศนาเป็นเบื้องต้น เป็นที่แรกเรียกว่า ปฐมเทศนา พอเป็นเครื่องประดับประดาของศรัทธา ประดับสติปัญญา คุณสมบัติของท่านพุทธบริษัท คฤหัสถ์บรรพชิตบรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า ว่าเราท่านทั้งหลายผู้เป็นเมธีมีปัญหาต้องการสิ่งที่เป็นมงคล ต้องการความเจริญแล้ว ตั้งใจให้แน่วแน่ให้ถึงพระรัตนตรัย วันนี้เป็นวันใหม่ ชั่วร้ายด้วยกายวาจา ใจตัดขาด อย่ากระทำ ทำใจให้หยุดให้ถูกเป้าหมายใจดำทางพระพุทธศาสนา ที่ได้ชี้แจงแสดงมา มนุษย์แท้ ๆ ถึงจะไม่เข้าใจอย่างดี มนุษย์ธรรมดาเห็นจะดีกว่าค้างคาวเน่ ฟังเทศน์เอาบุญกัน ไม่ฟังเทศน์เอาเรื่องเอาราว กัน คนแก่คนเฒ่าเป็นอย่างนั้น คนที่สนใจฟังธรรมจริงๆ เรียนธรรมจริงๆ รู้ธรรมจริงๆ เป็นอีกพวกหนึ่ง ต้องเรียนเอาเรื่องเอาราวกันจริงๆ จึงจะปฏิบัติธรรมกันในพระพุทธศาสนาได้ ดังนี้

ที่ชี้แจงแสดงมานี้ เป็นตำรับตำราแน่นอนในทางพระพุทธศาสนา ตามวาระพระบาลีคือความเป็น สยามภาษา ตามมตยาธิบายพอสมควรแก่เวลา **นตฺถิ เม สรณํ อณฺถํ** สิ่งอื่นไม่ใช่ที่พึ่งอันประเสริฐของเรา ท่านทั้งหลาย **สรณํ เม รตนมุตฺตมํ** พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเราท่านทั้งหลาย เอเตน สจฺจวชฺเชน ด้วยอำนาจความสัจที่ได้อ้างธรรมปฏิบัติมาตั้งแต่ต้นจนจบตอนนี้ **สทาโสตุถิ ภวณฺตุ เต** ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดแก่ท่านทั้งหลายบรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา ขอสมมุติยุติธรรมิกถาโดยอรรถนิยามความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้